

A költő a virágzást látja

*Igen a növényevő tényező
öröm szemeket fényező
sötét virág mi betonból sarjad
lebegsz föld fölötted és ég alattad
éghetetlenség épülete
állandóságod szédületes
hiány ami kiált nem is hallod
csak lépsz baljobb baljobb
füledben meztelen csigák
az orgiák szemedben semmi-bogár
vándorol fekete föld-koponyán
kikönyököl a törés ablakán
a szike nem tudni alszik-e
lombot növeszt kedvese más
kedvese a hajnali szereti
átgázol ruhája csurom idő
mutató nem mutat keresi
kegyelmet kap az osztag lő
porfüst kavarog
a szeme zavaros
visszafekszik a felkelés után
nyomogatja a versgép gombjait
naponta háromszor éhezés után
kevés vízben sok molekulát
arcában mások arcát meleget
didereg a néma dob tovább pereg
tűpárnák trónján ülsz lét kába bábja
hiába hasad értelem uránja
tudásod alabástrom vízmolekulája
kukában bűdösödő tudó
rúzsozza magát a múltidő
ezért nem lehet jövő aki elmegy*

Prométheusz gyufáért trafikba

Mire ideér

*Mire ideér
kő kőnek haragosa lesz
és csont a csonttal háborúzik*

*Mire ideér
kővel bezúzott ablakok
s az idő üveg-szilánkjai*

*Mire ideér
a leveleken már a sárga
s a titkos palettákon is
a romlás színei kikeverve*

*Mire ideér
asztalok márvány-hidege
utolsó földi vízsugarak
s a csontjaink közt a kés
ahogy bejárja birodalmát*

OLÁH ZOLTÁN

A képzelet horizontja

*Mi, ugye, mindig itt maradunk,
szemünket nem igézi szét repülőgép,
mert holdba takaródnak a nappalok,
s a szél nem üti halántékon
az éjszakák fényét,
s nem ropogtat záport markában az ősz,
s a tavasz ibolya-ingű dombjai
nem öltöznek harckocsi-zöldbe,
rakéta-fehérbe.*

*Hidd: csak mi vagyunk hazánk
örökös albérlői, s csak hópelyhek
bombázzák ezt a földet,
s csak a mi házunk nyit
sötét álmokat a csöndből!*

*Hidd: nem igaz, hogy csak itt fordítja ki
zsebét koszos kocsmasztalokra
minden forradalom, s korszók
füléig szelídül csak a szó,
mert nem igaz, hogy fagy metszi
a télből fölébredt fákat,
hisz láthatod: fénnel hinti,
s fújja a szél. Fújja a szél,*